

ЛС ЛИСТ

школски лист ученика ОШ «Бубањски хероји»

Школски лист ученика
Основне школе „Бубањски хероји”,
Ниш

Директор школе:
мр Верица Раденковић
Главни уредник: Александра Савић
Помоћник уредника: Татјана Цекић
Техничка обрада листа:
Александра Савић

РЕЧ УРЕДНИКА

Драги наши читаоци,

Потрудили смо се да овај број школског часописа буде објављен 9. маја, када обележавамо Дан школе, јер ове године, услед ванредне ситуације, нисмо у могућности да га прослаavimo онако како смо то чинили до сада.

Имали смо доста слатких мука да у мору пристиглих радова прикажемо само делић нашег стваралаштва. Трудили смо се да часопис буде разноврстан, занимљив за читање и да речју и сликом прикажемо садржај школских активности за садашње и будуће ђаке. Ентузијазам наше редакције не јењава, јер имамо доста материјала, па оно што нисмо успели да објавимо – свакако ће наћи места на сајту школе или њеном летопису, где се бележе сви значајни догађаји у школском животу.

Часопис је наишао на велико интересовање код ученика, што нам даје значајан подстицај за даљи рад. Трудићемо се да буде још бољи и креативнији. Радујемо се изазову стварања, јер овако спајамо наше ђаке и наставнике, ослањамо се на сопствене идеје и снаге и мотивисани смо енергијом школске редакције да часопис буде још бољи и да нађе пут до читалаца.

И за крај, топло поручујемо!

Свим ученицима и наставницима честитамо ДАН ШКОЛЕ и желимо пуно успеха у даљем раду! Наша је школа једна од десет најбољих школа у Србији. Наш је циљ – да будемо још бољи. Заблистаћемо у пуном сјају следећег 9. маја, још поноснији на своје резултате.

Драги наши осмаци, желимо вам пуно успеха на завршном испиту!

Будите нам сви добро и здраво, са осмехом на лицу! Главе горе и храбро напред, кроз живот.

РЕДАКЦИЈА ЧАСОПИСА

ХИМНА ШКОЛЕ

*Синови наши, кажите свима,
на коси овој спомен трајан
стоји.*

Слави и памти,

ћути и прича,

како су рођени

БУБАЊСКИ ХЕРОЈИ.

Ратови и патње

далеко су сада,

подно брда стоји

школа наших снова.

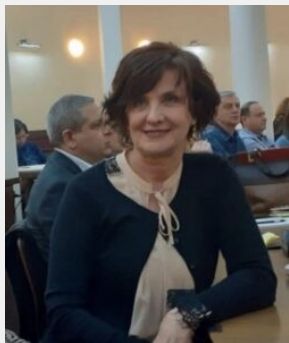
*О слободи уче поколења
нова,*

певајући песму

БУБАЊСКИХ ХЕРОЈА!

Садржај:

2. Реч уредника
3. Уводна реч директора
- 4-5. Обележавање Дана школе претходних година
6. Интервју
7. Дешавања у школи
8. Руско-српска сарадња
9. Препорука за филм
- 10-11. Ђаци пишу
- 12-13. Чувајмо планету Земљу
- 14-15. Ђаци пишу
16. У позоришту
17. Ђаци пишу
- 18-19. Препоручујемо књиге
20. Савети психолога и педагога
21. Требало би да знамо
22. Спомен -парк Бубањ
23. Школа
24. Стрип

Уводна реч директора

Пролазност времена, кажу, најбоље се види кроз одрастање деце. Са децом сазревамо и ми као њихови верни пратиоци.

Ове школске године наша школа обележава скоро пола века постојања и рада.

На почетку свог оснивања, 1972. године, школа је носила назив хероине и учитељице Милке Протић и налазила се у истоименом насељу. Проширивањем града, заслугом вредног становништва Ниша, школа добија своју зграду у насељу Ледена стена, у подножју брда Бубањ, и носи назив Основна школа „Бубањски хероји“, а школа у насељу Милка Протић постаје издвојено одељење.

Од свог оснивања, до данас, школа сваке године радо дочекује нове ученике, те данас у својим клупама свакодневно дочекујемо 689 ученика.

Ова школска година биће изузетак од прославе Дана школе, који обележавамо на Дан победе у Другом светском рату 9. маја, због ситуације у којој се налази читава планета.

Међутим, то нас неће спречити да се на данашњи дан присетимо свих постигнутих успеха наших ученика и њихових наставника, креативних идеја и рада и труда уложеног у свакодневни рад свих запослених у школи. Са великом одговорношћу и поносом носимо титулу једне од десет најбољих школа у Републици Србији по оценама Завода за вредновање квалитета образовања и васпитања. Тиме смо, додатно инспирисани да наша настава буде реализована савременим наставним средствима и прилагођена потребама свих ученика. Трудимо се да свака година рада буде добро искоришћена и вредна помена, јер се напредак остварује неговањем духовних и моралних вредности и културе једног народа.

Са радом и преданошћу пратимо живот школе. Кроз све године које пролазе живимо и ми са нашим ученицима – једне испраћамо у нове животне победе а друге, млађе, дочекујемо спремни да са њима кренемо у нови пут сазнавања.

мр Верица Раденковић

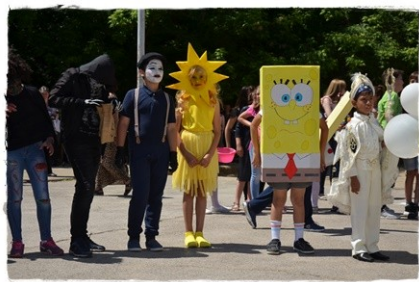

Обележавање Дана школе претходних година 2019. година

Наша школа, традиционално, сваке године обележава Дан школе 9. маја. За тај дан ученици уз помоћ својих наставника и учитеља, у матичној школи и издвојеном одељењу, припремају маскенбал, који се одржава у дворишту школе и где жири бира најбољу и најкреативнију маску. На маскенбалу учествују ученици нижих разреда. Ученици виших разреда за овај дан спремају представу која се неколико година уназад, изводи у Луткарском позоришту. Ове године, због пандемије која је захватила читаву планету, нисмо у могућности да на традиционалан начин обележимо наш Дан школе. Зато ћемо се на овој страни, кроз фотографије, присетити приредби из претходне две године.

2018. ГОДИНА

Милан Радосављевић, наставник физичког васпитања у нашој школи, један је од оних наставника које ученици увек памте. Наставник, тренер, а пре свега искрен пријатељ свим својим ђацима. Он се ове године спрема за одлазак у пензију, а ми за крај основног образовања и одлазак у средњу школу. Зато смо одлучили да му поставимо неколико питања о његовом занимању, спорту, деци и да интервју објавимо у нашем школском листу.

Које су предности вашег занимања, а које мане?

Спорт је начин мог живота. Када са спортом спојите и рад са децом, долазите до идеалне животне комбинације. Није то само одржавање физичке кондиције. Спортско окружење вам оснажује дух и шири видике. Окружени сте младима који вам помажу да боље разумете и пратите свет око вас и идете у корак са њим. Радуете се са децом, образујете их и васпитавате. Мана је туга која остаје кад генерација одлази, али и радост што сте себе уткали у њихов живот.

Да ли младима препоручујете своје занимање? Зашто?

-Наравно! Ја сам љубав према спорту уградио у моје занимање. Свима је тежа у животу да раде оно што воле. Ја сам, спајајући љубав према спорту са мојим занимањем, направио идеалну животну комбинацију. Такав спој вас чини срећним и задовољним.

Да ли сте од малена волели спорт и рекреацију?

-Да. Ја сам у гимнастичку салу ушао са непуних седам година. Гимнастика је моја прва спортска љубав и тако је и данас. Активан сам и у другим спортовима, али гимнастика увек заузима посебно место.

Шта вас је подстакло да изаберете позив наставника физичког?

-Спорт, појединачни или екипни, увек подразумева рад са људима. Мање или веће групе, увек радите са неким. Сматрао сам да све то што су мене научили треба даље преносити. Које боље него деци!? Тако сам решио да своја знања, кроз позив наставника, пренесем будућим генерацијама.

Да можете да се вратите на сам почетак каријере, да ли бисте изабрали неко друго занимање?

Не! Себе никада нисам видео у неком другом занимању. Када бих поново бирао, не би било дилеме, истим послом бих се бавио.

Да ли Вам је рад у школи понекад био напоран?

Рад у школи захтева одговорност, прецизност, посвећеност. Деца препознају и цене искреност и рад. Поштују ваше залагање и труд. Морате бити спремни да нисте само предавач, већ и педагог, саветник, васпитач па и «друг». Радити са децом не представља напор већ задовољство и привилегију.

Да ли сте поносни на успехе ваших ученика на спортским такмичењима?

Наравно! Поносан сам и срећан на свеуспехе својих ученика. Они су сатисфакција за сав уложен рад и труд. Посебно задовољство увек осетим када у школским холовима видим изложене пехаре, медаље и плакете, као доказ богате спортске активности ученика. Поносан сам и када деца, пуна елана, утрче у салу са жељом да покажу своју енергију, осете слободу покрета, радују се активностима коју имају на часу. Када се деца радују часу и желе да му присуствују, како да не будете поносни!?

Да ли сте имали до сада ученике за које сте веровали да ће да постану успешни спортисти?

-Знао сам, не само веровао.

Имао сам ђаке који су показивали вансеријски таленат, посвећеност и упорност. Увек сам их подржавао и учествовао у њиховом раду да остваре своје тежње и снове. Данашњи познат и признат рукометаш Немања Прибак је бивши ђак ове школе. Његова дугогодишња спортска каријера, у земљи и ван ње, почела је тренинзима у нашој физкултурној сали. Велики број мојих бивших ученика су остварени спортисти у спортској гимнастички, а прве кораке су направили у нашој школи. Међутим, суштина је да ја верујем у свако дете. Не може свако бити врхунски спортиста. Али, ако код сваког детета пробудим интересовање за спорт, подстакнем бављење спортом, створим свест о здравственом значају свакодневних спортских активности, онда ћу имати много успешних ученика.

Да ли су деца била активнија и више посвећена спорту на почетку вашег рада када није било мобилних телефона и компјутера или је њихова заинтересованост за спорт и данас иста као некада?

Нажалост, данас су електронски уређаји много више интересантни од многих других активности, тако да ни спорт није поштеђен тога. Игрице нису спорт, али одвлаче пажњу, па се све више примећује неактивност код деце. Времена јесу другачија, али здрав живот је у бављењу спортом а не у игрању игрица. Моја животна тежња је да деци истакнем значај спорта и да им укажем на предности које он пружа, да им га приближим и покажем све предности које бављење спортом доноси. Свако време има своја обележја, само је спорт вечан.

За који спорт су се ученици интересовали некада, а који им је међу омиљенијима данас?

-Интересовање варира од популарности спортиста. Тенис је данас популаран, сви волимо нашег Нолета. Међутим, тенис је и скуп спорт. Кошарка, фудбал, гимнастика, одбојка су доступнији и заступљенији. Мада никад не можете да предвидите чему ће деца тежити. Деца се на часовима физичког васпитања упознају са свим спортовима, њиховим основним правилима. Према интересовањима и способностима дете само треба да се определи. Понекад осетим потребу, ако препознам надареност, да усмерим дете ка одређеном спорту. То је само сугестија, коначан избор прави дете. Да би бављење нечим представљало задовољство, то треба да волите. Спорт није изазов.

С обзиром да сте читав свој радни век провели у овој школи кажите нам колико се школа променила од тада. Шта је другачије?

Израсла је у модерну, велику васпитно-образовну установу. Дугогодишњи рад и труд свих запослених, довео је на место једне од најпривлачнијих и најнаграђиванијих школа у граду. Успех наших ученика, у даљем школовању, сведочи о добрим темељима знања која су им «уграђена» овде. Надам се да ће тај узлазни тренд да се настави.

Један сте од омиљенијих наставника у школи. Какав је ваш однос са децом? Како сте то постигли?

Ја нисам само њихов разредни старешина или предметни наставник, који их учи спортским вештинама, већ и одрасла особа која их разуме и открива животна правила, па и «вршњак» са којим могу да поделе срећу али и проблем. Свима њима ми представљамо прозор у свет, понекад смо већи ауторитет и од родитеља. Треба да видимо њихову срећу или тугу, радост или немир. Уместо безбрижности, често сам препознавао неспокојство. Свих ових година сам се трудио да будем њихов узор и ослонац. Играли смо разне спортове у сали али смо и делили страхове, надања, жеље и тежње. Разумео сам терет који носе, а не ретко је био претежак за њихова нејака плећа. Трудио сам се да им га олакшам кад год и колико год сам могао. Радовао сам се њиховим успесима, где год да су их постизали. Тешко сам их кад нешто пође лоше, налазили смо начин да то превазиђемо. Најдрагоценија ствар на свету је имати дечије поверење. Мени је увек било битно да ми деца верују и да знају да увек могу на мене да рачунају. Сви су они паметни и способни, школске задатке ће лако савладати. Треба их оснажити да савладају животне задатке. Кад заврше школу и дођу да поделимо нова искушења и изазове, и да чују савет или да се похвале, знам да сам успео да их усмерим на прави пут. Сазнање да сам, после четири године, стекао трајно место у њиховим животима је задовољство и привилегија.

Шта бисте поручили ученицима?

-Будите добри, вредни и посвећени ономе што радите. Само својим радом можете остварити циљеве које сте себи поставили у животу. Успех неће доћи сам, морате ви да идете према њему. Борите се да једног дана постанете оно што желите, јер будућност припада онима који верују у своје снове.

Интервју водили ученици одељења 8-3

Дешавања у школи

У нашој школи је ове године било организовано много активности у којима су ученици учествовали. Обележили смо Дечију недељу; организовали смо хуманитарну акцију и усрећили своје вршњаке; снимали смо филм о свом граду; учествовали смо у многим огледним часовима; посетили смо Народну библиотеку и уживали на промоцијама књига; присуствовали смо промоцији књиге Радмиле Тонковић, где је наш хор имао наступ; ишли смо у биоскоп; читали смо гласно и тако се придружили акцији поводом Националног дана књиге; одржали смо амбијентални час на Бубњу ...

Информисали смо се о безбедности на интернету, вршњачком насиљу, итд.

Иако смо, због ванредног стања у нашој земљи, почели да учимо на даљину, трудимо се да радимо и будемо активни. Тако и сада настају одлични часови, а велики број радова који се нашао у нашем школском листу настао је у овим измењеним условима наставе и учења.

На званичном сајту наше школе

<https://bubanjskiheroji.edu.rs/>, фејсбук страници https://www.facebook.com/osbubanjskiheroji/?ref=page_internal и инстаграм профилу можете се редовно информисати о активностима које су биле организоване у школи, али и о онима које тек следе.

Руско-српска сарадња

Наша школа је већ дужи низ година у међународном пројекту са школама из Руске Федерације, које предводи проф. историје Ђорђе Бојанић и вероучитељ, ђакон Дејан Јовановић. Циљ је увек исти... упознавање ученика широм Србије и Русије са различитим темама. Циљ је и проучавање српске и руске историје, културе, обичаја и традиције. Поред развоја међународних друштвених односа између школа, овакав рад укључује разноврсну образовну комуникацију између ученика Русије и Србије. Ученици су до сада имали више скајп часова на којима су разговарали са својим вршњацима из Русије. Током протеклих година смо заједно, свако на свој начин, радили на изради документарних филмова, који су титловани и за руске

ђаке и руску публику. Тако су настали филмови:
-ФИЛМ О ИСТОРИЈСКИМ, ВЕРСКИМ И КУЛТУРНИМ ДЕСТИНАЦИЈАМА ГРАДА НИША И ОКОЛИНЕ
-Срби који су обележили историју Русије
-Руски пуковник Рајевски
-Српска слава и руско испијање чаја
-Руски кнез Владимир
-Свети Сава као просветитељ Српски и његовом утицају у Русији
-Цар Николај II и руско-српски односи почетком 20. века
-Руска емиграција у Србији
-Варваринска битка
-Делиградска битка
-Руска помоћ Србији кроз историју
-Руска књижевност у Српским школама
-КРМЧИЈА ИЛИ НОМОКАНОН
-Гроф Сава Владиславић Рагузински
-140 ГОДИНА ОД ОСНИВАЊА ЦРВЕНОГ КРСТА У НИШУ
-Милунка Савић

-Логор Црвени крст и Бубањ
-Ђеле кула
-Скајп час из историје и веронауке
-Скајп час из предмета историја
-ИСТОРИЈСКЕ, ВЕРСКЕ И КУЛТУРНЕ ТЕКОВИНЕ ГРАДА НИША И ОКОЛИНЕ
Наша школа представила је свој рад, 13. марта 2020. године на форуму у Националном дому у Иванову, „Балкански мост. Иваново-2020“, у организацији РУСКО-СРПСКОГ ДИЈАЛОГА. Сврха и циљ пројекта, односно великог руско-српског форума у овом руском региону, јесте активизирање комуникације, упознавање становника и научне јавности Иванова и суседних региона са српском историјом, културом, као и спровођење, учвршћивање и јачање озбиљног пословног програма и значаја руско-српских односа. Такође, у оквиру: Балканског моста, организована је изложба о српској култури, изложба

Руско-српског клуба школе града Шује, изложба фотографија и слика. Скупу се, преко видео линка, обратио и проф. историје Ђорђе Бојанић, који је говорио о међународној просветној сарадњи (из предмета историја и веронаука) у којој је ОШ „Бубањски хероји“ из Ниша са руским школама већ дужи низ година. На скупу о нашој сарадњи говорио је и историчар Александар Николајевич Муравјов.

Препорука за филм

Ученици осмог разреда наше школе са наставником историје Ђорђем Бојанићем и вероучитељом, Ђаконом Дејаном Јовановићем, снимили су филм о граду Нишу. Филм „ИСТОРИЈСКЕ, ВЕРСКЕ И КУЛТУРНЕ ТЕКОВИНЕ ГРАДА НИША И ОКОЛИНЕ“, намењен је као поклон граду Нишу од стране ученика и колектива наше школе.

Од почетка септембра, ученици су посетили преко педесет локација од културно историског и верског значаја за град Ниш и Србију. Циљ је био да се што ближе, у кратким цртама, представи наш град ђацима из Русије, као и ширем аудиторијуму гледалаца. Ово је и начин да се промовише град Ниш и туристичке дестинације у њему. Филм је објединио велики број знаменитости града, а погодан је, како за туристе, који у жељи да боље упознају историју и културу Ниша долазе у овај град, тако и за Нишлије и грађане Србије који имају жељу да се боље упознају са Нишом и његовом околином. Овај пројекат спроведен је кроз корелацију предмета историје, веронауке, географије, српског језика, енглеског језика и ликовне културе.

У овом пројекту је и **руско-српски дијалог**, који предводи директор Евгени Осенков из града Ворњежа, који ће и пласирати филм за руске туристе који намеравају да обиђу Ниш. Филм је преведен на руски језик, а у припреми је и превод са српског на енглески језик.

Наши ученици препоручују да погледате овај филм и боље упознате Ниш, град са богатом историјом.

https://www.youtube.com/watch?v=iXSQkcMRp_I

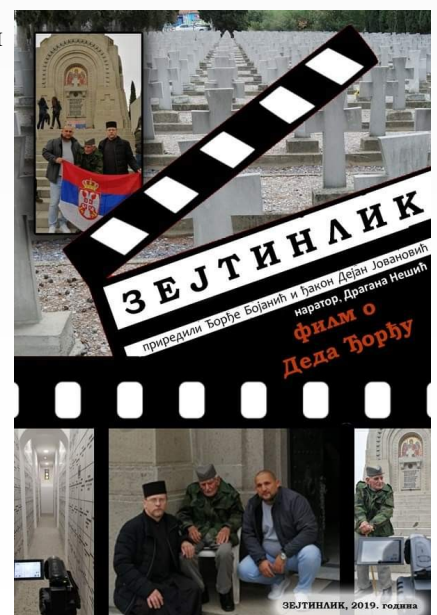
Још један филм који вам препоручујемо јесте Филм о деда Ђорђу, чувару српског војничког гробља Зејтинлик у Солуну.

Овај филм о Зејтинлику и деда Ђорђу приредили су историчар Ђорђе Бојанић и Ђакон Дејан Јовановић. У

овој тридесетоминутној причи наратор је Драгана Нешић, проф. српског језика. Од деда Ђорђа ћемо у филму чути да је први чувар гробља био Саво Михаиловић који је био на челу групе задужене за есхумацију српских војника и њихово премештање на подручје будућег војничког гробља. Саво, Србин из Грбља из Црне Горе, сакупио је своје мртве другове и саборце, а потом их чувао до своје

смрти 1928. године живећи у кућици саграђеној за њега и његову породицу у склопу гробља. Након смрти, и сам, се придружио својим саборцима, сахрањен је на Зејтинлику. Њега је наследио његов син Ђуро који је током Другог светског рата сачувао гробље и његове реликвије од нацистичке пљачке. Ђуро умире 1961. године и бива сахрањен уз оца на Зејтинлику.

Данас је чувар, домаћин и водич српског војничког гробља на Зејтинлику **Ђорђе Михаиловић**, Ђурин син и Савин унук, који живи у чуварској кућици.

<https://www.youtube.com/watch?v=yRlkSgyBNc4>

Ђаци пишу

СТИХОМ ПРОТИВ КОРОНЕ

Једног нам је дана, изненада,
Из далеке земље Кине,
Стигла она, та опасна КОРОНА!

Сви се плаше, сви се крију,
Да КОРОНУ не добију.

Свуда туга, хаос, јад,
КОРОНА нас мрзи сад.

Школе нигде на видику
Док КОРОНА води битку.

Зато седи кући сад,
да остане народ здрав.

Мина Митић 4-3

Награђена песма на конкурс «Стихом
против Короне»

Стихом против короне

У свету је прави џумбус,
направио га је коронавирус.
У опасности су стари људи
зато њима помоћ понуди.
Руке треба стално прати,
а прљавим рукама лице не
дирати.
Кад излазиш напоље маску
носи
тако се вирус не преноси.
Аплаудирамо лекарима са
балкона,
корону збацићемо с трона.
Најбоље остани код куће
и вирус тако ишчезнуће!

Наталија Богосављевић 4-3

Корона се брзо шири, остани
код куће,
А и хладно је напољу, у кући је
вруће.
Школу гледај на РТС-у, редовно
све прати,
Још мало па ће теби, тата да се
врати.
Мада знам да ти је
чудно, стварно смешан приказ,
Сада теби више мајка, гледај
телевизор.
Немој маму да нервираш, већ је
слушај стално,
Корона ће та да прође, биће све
нормално.
«Знам да кукаш, да идеш
негде, паника те хвата,
Издрижи и буди добар», љуби те
твој тата.

Павле Милојевић 4-3

Боли глава једва
дишем,
Већ три дана само
кишем..
Спавам ноћу на
балкону,
Све ми личи на
корону..
Судбина је моја
страшна,
где год одем нема
брашна..
Не долази мени нико,
Народ мисли да сам
црн..
Нема школе ни
вртића,
Нема хране, нема
пића..
Нема жвака, ни
бомбона,
Шта уради та
корона!!

Илија Ристовић

Како се осећам и о чему размишљам...

Почетак 2020. год. био је, бар за мене, и више него леп. Прослава Нове године са друговима из одељења и пријатељима из Македоније, смех, радост, срећа испуњавали су наше безбрижне дане. Вест о неком мање познатом вирусу и још мање познатом месту у Кини, у граду Вухану, нисам регистровала. Чујем, али као да не чујем, што би неки стари рекли: „На једно уво уђе, на друго изађе.“ Све до сад, тј. од дана кад је уведено ванредно стање и престанак школе.

Иако сам у почетку била изненађена и помало срећна због престанка школе, сада то већ није тако.

Свакодневне вести о броју заражених, овим подмуклим вирусом, броју смештених у болнице и, нажалост, броју преминулих, свакоме од нас уливају страх. Доводи нас до тога да ставимо прст на чело и запитамо се: где смо, шта нам је чинити, како изаћи на крај са вирусом, као победници?

Нови вирус, нова правила.

Настава у кући поред телевизије, писање домаћег и слање на имејл, све је то новина. Трудим се да на све ово гледам позитивно. Гледам и слушајем наставу, пишем домаћи, а све своје слободно време гледам да проведем са сестром и родитељима. Углавном кроз игру, смех и шалу. Смејем се, радујем ситуацијама (за које нисам знала да усрећују или нисам обраћала пажњу) и на све ово гледам са једним позитивним ставом, да ће пронаћи лек за COVID 19. Одушевљавам се и водим стиховима Душка Радовића: „Биће пролећа и сунца - упркос свему, у инат свему, против свега и свакога што се супротставља животу.“

Понекад, кад чујем вести о новом броју оболелих, као да ми се пољугља вера у спас, у људе, у човечанство. Али се ипак сетим, из приче старијих да су преживели свакакве грозоте и голготе, од куге, еболе, сарса, вариоле, ратова и бомбардовања. Зато чврсто верујем, преживећемо и ово. Најбитније је да будемо самодисциплиновани и пажљиво пратимо упутства наших здравствених радника. Тек сада схватам да је здравље највеће богатство и да га треба чувати више од свега.

Тренутно се осећам, вероватно као и већина, беспомоћно, уплашено, у скоро безизлазној ситуацији. Али веру у људе и човечанство никад нећу изгубити, моја је и нико ми је не може узети, нити ускратити. Свој допринос, у овом тешком времену, показујем тиме што ћу остати код куће, што ћу следити упутства, својих наставника и здравствених радника, што ћу редовно учити и бодрити оне којима је најтеже.

Схватам значење народне пословице: „Болестан човек има једну жељу, а здрав хиљаду.“ У овом тренутку за срећу је потребно бити здрав и помоћи другима да оздраве. Ја немам хиљаду жеља, желим да се ово што пре заврши, да понове све оживи, да људи изађу на улице, насмејани и срећни, много више него што су били пре, јер нас овакав догађај учи да треба да се више волимо, пазимо и поштујемо једни друге, да више ценимо наше здравље.

Миа Митровић, 7-3

„Остани код куће“

То је хит
Да би остао здрав и фит.

Бака и дека
у опасности су сад
„Остани код куће“
И ако си млад
Мудрост се лако избори са тим
„Остани код куће“
Да би био жив

„Остани код куће“
То је наредба права,
И ако ме од ње
Никад заболи глава.

Мартин Грковић 4-3

Та корона опколила је цео
свет,
Не смеш другу на улици да
бадиш пет.
Али добро, проћи ће и то,
нећемо седети у кући година
сто.
Све државе имају правила
нека,
али има и оних који изађу и
мисле да ако се разболе, за
њих има лека.
То што мислиш да си велика
фаца,
јер изађеш и кршиш правила
полицијског часа.
Јако се вараш! Ако напоље
изађеш ти,
шкодиш и другима и себи.

Маша Стојановић 4-2

Како се осећам и о чему размишљам у овим данима

Слобода. Слобода представља оно најлепше, када човек може да буде заиста човек. Онај ко нема слободу је, заправо, душа у ланцима. Нисмо ни свесни колико нам је здравље, слобода, пријатељство, дружење, заправо, битно док се не нађемо у оваквој ситуацији. Сада нам пријатељство и дружење замењују мобилни телефони, лаптопови, телевизори.

Дани много споро пролазе. Живот као да је стао. Сви су својим кућама забринути. Када погледам кроз прозор празне улице у мени су само тужна и забринута осећања. Већина мојих вршњака је срећно због ове ситуације у којој се налазимо, јер не идемо у школу. Када боље размислимо добро је што не идемо у школу, али да ли све ово вредно тога. Током ових дана покушавам да радим све што је добро за мене и што ће ме променити на боље. Покушавам да радим на себи, цртам, учим стране језике, читам књиге. До сада сам прочитала две књиге, „Штреберку“ и „Ми деца са странице Зоо“. Обе књиге су одличне и можете доста тога да научите из њих. Покушавам да гледам што више поучних документарних и забавних филмова и серија. Трудим се да што више цртам и да усавршавам портрете на платну. Почела сам да учим италијански и добро ми иде. Свако јутро радим вежбе. Сама себи смишљам занимацију. Свакодневно се чујем са друговима. Сви смо у истој ситуацији. Прве недеље било је све занимљиво. Одушевљавали смо се наставом на даљину. А сада и ја чекам вести и слушам стање у земљи, некада ми је то било тотално небитно. Од пре месец дана имамо и новог члана Бенџија, то је мали малтезер, који ми увесељава ове напорне дане. Доста времена проводим са њим. Трудим се да му посветим све више пажње и научим га разним стварима. Видим да је он баш срећан због ове ситуације јер смо све време код куће са њим.

У мојој породици мама сваког дана и по цео дан држи часове на даљину, сестра учи и редовно се чује са пријатељима, док је мој тата једини изложен опасности. Он сваког дана иде на посао, а сваког другог дежура. Ради у болници. На послу је у сталном контакту са зараженим људима. Сви смо забринути. Каже да се чува, облачи заштитно одело, али ја се и даље плашим за њега и све нас. Надам се да ће ово да прође.

За човечанство је најважнија слобода мишљења, понашања, кретања тј. слобода живљења. Зато можемо да кажемо да је здравље, дружење, слобода као највредније небо и најбистрија вода.

Лена Секулић 7-1

Како се осећам и о чему размишљам у овим данима

Тишина. Пусте улице. Страх. Брига. Празне школе. Празне продавнице и тржни центри. Паника. Превише информација. Криза. Стале су фабрике, стале су школе, библиотеке, играонице и кафићи, затворене су границе, стала су позоришта. Сада гледамо неку представу која се зове „Корона“ и чујемо аплаузе људи са својих тераса који аплаудирају добрим јунацима представе. Тај аплауз разбије тишину и будри нас, даје нам наду и снагу да се боримо.

Боримо се са невидљивим непријатељем - вирусом. Кажу да се зове Корона. Ја не знам шта је то, али знам да ме је одвојило од мојих другара, од моје баке и мог деке. Да због тога не идем у школу. И знате шта? Недостаје ми школа, недостају ми другари, недостају ми моји наставници, недостају ми и оцне, и оне лоше и оне добре. Недостаје ми чак и строги израз лица моје наставнице. Чак и опомена наставнице да се смиримо и утишамо. Сада смо сви мирни и тихи, а ја бих желела да смо сви заједно, да галамимо и да наставница „викне“, а да ми не послушамо. Да се чује живот. Да не буде више тишине. Сада смо сви далеко, учимо на даљину. Имамо онлајн учионицу, онлајн слушамо, онлајн радимо задатке, мало се сналазимо, мало не. Сви се трудимо, а наставници највише. Схватила сам да волим своју школу, своје другаре и све наставнике. Недостаје ми и наш психолог Маја. Моја разредна Александра. Недостају ми моји бака и дека. Недостају ми и паркови и рођендани. Али, лепо је и у кући. Сада имамо времена. Имамо времена да размишљамо више. Да будемо са својом породицом. Да читамо књигу. Имамо времена и да играмо игрице, али их ја не играм више. Престала сам. И сада се више грлим са својом мамом. Сада волим и своје старе патике и не требају ми нове. Сада више волим своју собу која ми је постала и учионица у којој учим. Научила сам шта значи реч солидарност, реч хуманост. У овим данима сам схватила да напољу постоји много добрих и хуманих људи, много храбрих људи. Да се сада сви међусобно пазимо, штитимо и бринемо једни за друге.

Кажу да је свака криза у исто време и прилика. Па, ето нам прилике да схватимо да мода, бренд и марка сада изгледају смешно, да можемо да будемо срећни и због једноставне хаљине. Да нам сада не вреде ни скупи аутомобили јер немамо куда, ни скупоцени станове јер не смемо напоље и нико не сме код нас. Ето нам прилике да схватимо да је највеће богатство здравље. Породица. Другари. Наши најмилији. Да треба да се радујемо малим стварима. Стварима које нисмо ни примећивали због брзог живота, буке и журбе око нас. А сада тишина проговара. И све схватамо. Научили смо најважнију лекцију. Зато, научићемо и онлајн лекције, решићемо задатке, урадићемо тестове, опраћемо руке и наставити тамо где смо стали као још бољи људи, паметнији и зрелији. Изаћи ћемо напоље и радовати се Сунцу и људима. А до тада останите код куће.

Нина Ђукановић 5-1

Земља

Земља је по удаљености од Сунца трећа а уједно је и пета највећа. Година траје 365-366 дана, а 24 сата траје ротација лагана.

Гравитација је сила, која те вуче ка поду, а највећа површина представља воду.

Месец је Земљин сателит, око ње кружи нон-стоп, да би га видео није ти потребан телескоп.

На небу се виде светлашца мала, то су звезде у виду малих светала.

Земља је најлепша планета, За то се сви слажу,

Сви у то верују

И нема потребе да слажу.

Илија Сибиновић 5-3

*Данас је велики дан
планета Земља слави рођендан.*

*Све нас искрено моли:
„ Не бацајте свуда смеће
јер ме то боли!
Садите што више цвећа,
и моја ће срећа бити највећа!“*

*Земља нам је богатство дала
и зато јој кажем:
„Велико хвала!“*

Лазар Миленковић 4-2

Тара Стојановић 4-2

Планета Земља је шарена,
Прекривена густим шумама и океанима.
Њеној се лепоти сви диве,
Ко зна шта она још крије.
Планета наша је веома лепа
Зато је морамо чувати,
Пластику, папир и стакло
треба рециклирати.

Марко Флипов 4/2

*Чувајмо планету, да не
правимо штету.
На улици смеће, лепо бити
неће.
Не гази по трави, то је штети
и дави.
Ђубре не бацај свуда, него у
канту уз мало труда.
Природу и планету поштујмо
и ценимо,
Чувајмо је и њој се окренимо!
Димитрије Перић 4-3*

Велики свете,
ево поруке које ти
шаље дете.
Тачкица једна у
свемиру то је,
тамо живе сви важни за
срце моје.
Немој по њој бацати
смеће,
већ је чувај и сади
цвеће!
Једна је и једина она,
свој деци света,
сигурна зона.

Петра Стојиљковић 4-3

*Ја сам дете са ове
планете.
Волео бих да ме разумете.
Желим да спасимо нашу
планету,
учинимо добро сваком
детету.
Сакупљајмо све папириће
И блиставо све биће.
Уклонимо сво смеће,
направимо места за
дрвеће, цвеће.
Да ветрић природом
лахори,
да поточић весело
жубори.*

Угљеша Јаћимовић 4-2

Чувајмо планету Земљу

Вук Рајковић 4/2

Чувајмо планету Земљу,
не бацајмо свуда смеће,
она нама, то верујте,
опростити никад неће.

Скупи кесе, амбалажу,
околина ти очисти,
да се путем рециклаже,
сав тај отпад искористи.

Чувајмо планету Земљу,
да нам буде увек чиста,
за будућа поколења,
да нам она сија, блиста.

Калина Миленковић 4-2

Ова наша Земљица драга,
Она нас греје, она нас хлади,
На њој живимо ми и наши
драги.

Немојмо зато према њој бити
лоши
И понашати се као олоши!

Немојмо сећи дрвеће
И у реку бацати смеће.
Земља се од тога гуши
Као човек који пуши.

Димитрије Николић 4-2

Чувајмо планету нашу,
плодну земљу и воду,
птицу, пчелу и роду.
Сади цвеће, не бацај смеће!
Не прљај околина, чувај
средину!
Да здраво живимо јер другу
планету немамо.
Штедим воду, штедим
струју,
чујте Земље глас,
Без пластичних кеса, свет је за
нас!

Павле Стаменковић 4-3

Природа је нешто најлепше на
свету,
зато не загађуј и поштуј
планету.

Поштуј животиње и људе око
нас,
свима нуди спас.

Твоја планета није канта,
научи то људе за свагда.

Све од себе дај,
да здравом животу не буде
крај!

Јана Веселиновић 4-3

*Планета Земља, извор
живота је прави,
Зато не бацај смеће по
трави.*

*У мору се отпад дави,
Не би га средили ни
највреднији мрави.
Зато, смеће не бацај
Већ у канту враћај!
Старе ствари рециклирај
и нове креирај!*

Мартин Прокић 4-3

У лепоти планете уживајте
и смеће у канту бацајте!

-Ми хоћемо чисту планету!
дижу глас људи у целом свету.

Земља је почела полако да се
гуши
и неvine биљке да суши.

Земља ти је све ово дала,
На неки начин јој кажи хвала!
Наталија Богосављевић 4-3

Лазар Миленковић 4-2

Од ове наше планете Земље
ничег нема лепшег на свету,
можеш да луташ по васиони
нећеш пронаћи такву планету.

Јован Костадиновић 4/2

Мандора Анђелковић 4-3

На нашој планети свега има
људи, животиња, птица
воде, ватре и дима.

Она је од траве зелена,
од воде и неба плава.
Шуме су фабрике кисеоника,
да планету не боли глава.

Без чисте воде и ваздуха
на њој живота нема.
Зато се чувар природе
за велику борбу спрема,
јер планета је наша кућа
и ту говора нема.

Децо кажите свима,
колико нас на планети има
нека се чује ваш глас
„ЧУВАЈМО ПЛАНЕТУ ЗА НАС“!

Љубица Михаиловић 4-2

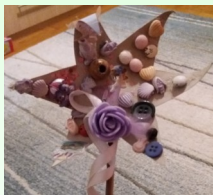
Рециклажа

Испред сваке школе стоје
три контејнера плаве, жуте и зелене боје.
У сваки од њих различит отпад иде.
На сликама на њима они се виде.

У плави контејнер, то сигурно знаш,
картон и папир ту бацаш.
У жути контејнер баци
пластичне ствари,
у зелени, стакло ти стави.

Сигурна сам да си ово већ знао,
јер ти је до наше планете стало.
Маша Стојановић 4-2

Ово није бајка,
наша планета,
то је наша мајка.
Она нас чува,
она нас храни,
она нас неуморно
од свега брани.
Али, наша мајка
сада тешко дише,
смањимо њену
загађеност више.
Михаило
Љубисављевић 4-3

Све од велике плаве рупе у Белизи,
Па до кривог Торња у Пизи,
Наша планета је богата лепотом.
Морамо је чувати свом нашом
добротом.

Планета земља нам треба здрава,
Да сва та лепота не буде забадава.
Милион година је требало да се створи,
Није фер да је наша непажња разори.
Петар Момчиловић 4-2

Тужна планета Земља

Земља, наша друга мајка
Била је лепа као најлепша
бајка.

Нисмо је пазили,
Него је стално газили.
Где год смо стигли
Бацали смо смеће,
Сад за нас нема среће.
Прљави дим из фабрике
Вио се високо у облаке.
Небеско плаветнило
Претворило се у сивило.
Тужна су мора и реке,
по њима плове гуме и опеке,
уместо рибе неке
пливају нафтне флеке.
У озону смо направили рупу
Као на старом капуту.

Кроз њу лошизаци пролазе
И право на нашу кожу долазе.
Земља нас моли,
Све је ово много боли,
Да јој не сечемо гране,
Да погледамо са друге стране.
Штету морамо поправити,
Тада ће Земља оздравити.
Када је Земља здрава,
Кад јој мора буду плава
и облаци бели,
Тада ћемо и ми бити весели.

Милутин Гашевић 4-2

Јован Костадиновић 4-2

Чувајмо планету, не правимо
штету.

Планета је нама као друга
мама,

Зато, будите вредни и све
напољу да се среди!

Све да буде чисто и мирисно,
трава да зелени, цвеће да
шарени..

Чувајмо планету, дижем глас,
То је једини спас!

Сутра нек је боља свима,
здрава и чиста околина.

Зато, прст на чело,
учините добро дело!

Стеван Анђелковић 4-3

Чувајмо нашу планету
Загађена је у целом свету.

22. априла досад

Најзагађенији је Београд.

Помогнимо Земљи да расте здраво
Да добије боју и не развија се прљаво!

Отпатке сви свуда бацају

Па на крају ливаде и шуме не блистају.

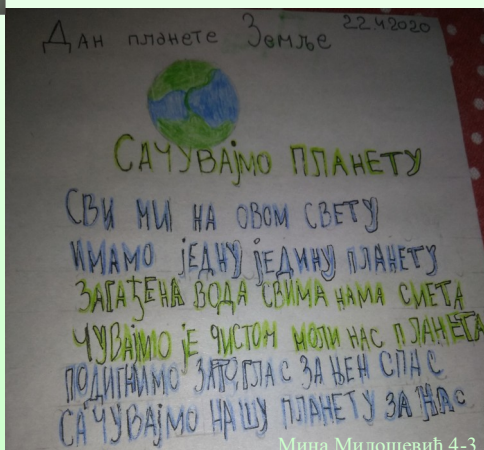
Рециклирајмо непотребне ствари

Придружићемо се авантури.

Кренимо у акцију сада сви

Бићемо здрави цареви!

Николина Станковић 4/3

Мина Милошевић 4-3

Земља би нам рекла: „Хвала!“

Када би свако једно дрво засадио,
Када би свако један цвет залио,
Када би свако једну птицу спасио,
И из заробљеништва животињу пустио,
Када би свако један поток прочистио,
Када би само своје ђубре покупио,
Када би смо једну улицу опрао,
И у небо мање дима пуштао,
Земља би нам била више зелена и плава,
Мајка Земља би нам рекла: „Хвала!“

Вук Рајковић 4-2

Планета наша зове се
Земља,
Пуна је природе, бића
и весеља.

Природа свака, мртва
ил' жива,
Из Земље расте,
ил' ту почива.
Бића су разна, велика,
мала..

И зато ти Земљо пуно
хвала!
Да није тебе, не би ни нас,
Зато си Земљо свима спас!

Павле Милојевић 4-3

Мина Митић 4-3

Природу морамо чувати,
Не смејемо је загађивати,
Јер ћемо само тако лепше
живети.

Природу требамо ми, а не
она нас.
У рециклирању је спас!
Тако ће реке бити чисте,
Ливаде пуне разноврсног
цвећа.

А наша ће срећа бити већа!
Мила Чоловић 4-2

Сви ми заједно
На овом свету,
Имамо једну
једину планету.

Загађена вода
Свима нам смета,
Да је не прљамо
Моли нас планета.

Не стављајмо отпад
Где му место није,
Ако о томе бринемо
Биће нам чистије.

Без ваздуха нема
На Земљи живота,
Када нам је чист,
Права је лепота.

Кад ти неко пружа,
Мораш да узвратиш.
Планета је
угрожена,
Покушај да
схватиш!

Подигнимо зато
глас за њен спас.
Сачувајмо Планету,
То је спас и за нас!

Андрија Станковић
4-2

Ћаци пишу

Крв живот значи

Дајте крви, децо мила,
јер свака кап крви,
спасит један живот може.

Нема страха, игле мале,
јер спасавају животе велике и мале!
Једна кап црвене боје,
много значи дати некоме!

Живели би људи боље
а ти буди добре воље.
Кад одрастем ја ћу прва,
крв дати, и поносно гледати.

Стисни зубе и храбар буди,
децо дајте крви,
јер крв значи,
Дај те крви јер тада смо јачи.

И од среће скачем,
Нек људи знају: „Крв живот значи”!
Бићу храбра, нек се зна,
Крв ћу дати теби ја.
Кристина Арсић 7-1

КРВ ЖИВОТ ЗНАЧИ

Није злато све што сија,
знаш ти, он, она, а и ја.
Шта је онда вредност права,
у чему се огледава?
Да ли је дело, реч ил ствар?
Не! Наш је живот Божји дар.
То морамо сви ми знати,
у животу уживати.
Али, ако се он угрози,
ти нам, Боже, тад помози.
То морамо сви ми знати,
ако треба - помоћ дати.
У невољи увек наћи.
Дати крв, јер крв живот значи,
Небитно је ко је тражи.
За свакога исто важи.
Небитно је ко ће моћи,
ако може то помоћи.
Небитно је да се зна,
Важно је да спасава.
Нема вере, расе, боје.
Ту разлике не постоје.
Добрим делом ти си јачи.
Дај крв јер КРВ ЖИВОТ ЗНАЧИ.

Андријана Манасијевић 7-2

Крв живот значи

Кад Црвени крст позове,
војска невидљивих хероја се
одазове.

Да крв живот значи - они добро знају
и зато је несебично дају.

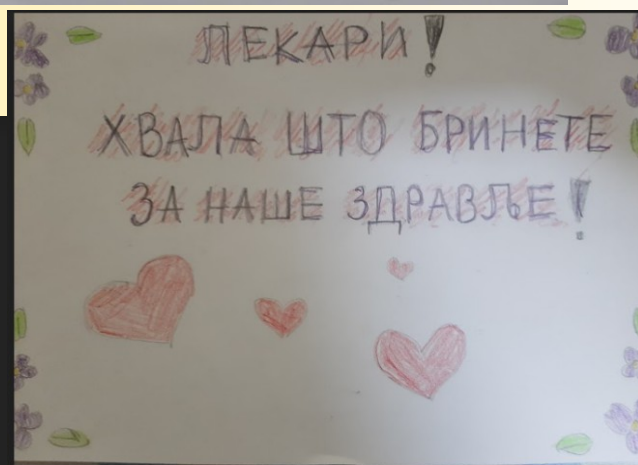
Полицајци, лекари, зидари, пекари -
ко су, није битно,

сви људи су исти кад је крв потребна
хитно.

Незнани хероји спасавају животе
и не чекају награду због своје
доброте.

Дати своју крв - велика је срећа,
јер је спашен живот награда највећа.

Наше мало неком много значи,
када смо хумани од свега смо јачи.

Не жали ако крв даш,
јер још један осмех спасаваш.

Некоме то живот значи,
а твој осмех онда лепше зрачи.

Зато, добри људи,
не часите часа!

Још једна кап живота
Нека буде ваша.

Маша Крстић 5-1

Док се љута битка бије,
пишем за све најмилије.
Пишем сестри, мами, тати;
и нек свако озбиљно схвати.
Овај вирус није шала,
то знају и деца мала.
Овај вирус није игра,
лети брзо као чигра.
Зато маску на лице стави,
па се онда важан прави.
Заштити себе, а и друге
да се решимо брзо ове туге.

Михајло Арсовски 3-3

Дошли неки црни дани
да се школа деци брани.
Вирус неки хара светом,
ал' не уме интернетом.
За учење он нам служи
и забаву некад пружи.
Дружење је луксуз прави,
ал' не сме да се заборави.
Да се само чују маме,
кад сада, у црне дане,
компјутере саме нуде,
док се књиге само чуде.
Корона се зове вирус тај,
опасан је, стварно, знај.
Од њега може да оболи свако,
опоравак не иде баш лако.
Баке, деке, где сте пошли?
Сви унутра да сте дошли!
Опасно је за вас вани,
доћи ће и бољи дани.
Ми смо млади, ми смо јаки,
донећемо вам лек сваки.
Рукавице на руке,
маску на лице,
ако одлазите до продавнице.
Седимо кући, мора тако,
никоме то није лако.
Ал' има нечег доброг у томе,
маме и тате се око нас леме.

Маша Момировић 3-3

Како се осећам и о чему размишљам у овим данима

Зовем се Јован Стојановић. Имам једанаест година и ученик сам петог разреда Основне школе „Бубањски хероји“ у Нишу. Данас је 27. март 2020. године и док ово пишем налазим се у изолацији-карантину. Цео свет се ове године бори са опаким и још увек неистараженим коронавирусом. Прекинуто ми је дружење, одлазак у школу, одлазак на тренинге. Чини ми се као да је и сам живот одједном стао.

Много мало знамо о овој болести. Чуо сам да се тамо негде у Кини појавио овај вирус, од ког је страдало и заражено много људи. Седим кући и размишљам о вирусу и о томе како се живот зауставио, како смо се сви изолавали једни од других и једино се виђамо преко наших телефонских уређаја. Како је то тужно што не можемо изаћи напоље, удахнути ваздух, видети природу, помазати кућног љубимца. Све нам је то забрањено. Апелују на нас да водимо рачуна о хигијени, највише о прању руку. Ове године сам очекивао летећа кола, одлазак на Месец, откриће нове планете, само не биолошко ратовање против вируса. У почетку се нисам плашио док једна особа није изгубила живот, па друга, па трећа... Схватам да је ово изузетно опасан и смртоносан вирус, који на нас децу не делује убојито али треба бити опрезан. Тужан сам јер је детињство стало, јер се више не виђам са својим другарима, забрањено ми је да играм фудбал, оно што највише волим на свету. Страшно изгледа када видим медицинске сестре и докторе како изгледају у оделима астронаута, како се боре и жртвују за нечији живот. Боре се против невидљивог и микроскопски малог непријатеља који коси и одузима на хиљаде живота. Осећам се немоћно јер не могу да помогне људима којима је потребна највећа помоћ. Да имам неки чаробни штапић, учинио бих да ова болест нестане, да сви оздраве и да сви буду срећни и да се врате нормалном животу. Желим да се вратим својим активностима, да поново идем у школи, да се дружим, трчим и играм фудбал. Желим да идем на рођендане, да растем у нормалној и здравој средини, без болести и вируса. Није само мени тешко, тешко је свима, поготово онима који су изгубили своје најближе.

Још увек верујем у чуда у лепе и добре ствари, верујем да је свет добар и да ће се са овим грозним и страшним вирусом изборити. Стигло је пролеће, природа је озеленила и кренула да се буди. Волео бих да се и ми ујутро пробудимо и да овај кошмар нестане, да нема вируса, да можемо да се виђамо, грлимо, рукујемо, скачемо, трчимо, да све буде нормално. Желим своје безбрижно детињство назад.

Јован Стојановић 5-1

Учили смо да су деца
украс света,
а данас неки вирус Корона
шета.

Плаше се и маме и тате,
а нама кажу: «Ћутите,
ништа не знате.»

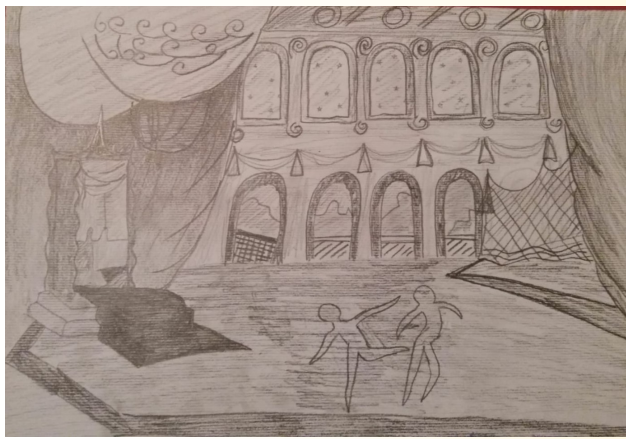
Ма не желим ништа да знам,
хоћу да учим и да се играм.

Деци не може ништа Корона,
хоћемо фудбал, мало игрица и
много бомбона.

Ми деца победићемо
болест сваку,
иаммо велики осмех и жељу
јаку.

Матеја Иванић 3-3

У позоришту

«Сумњиво лице», Бранислав Нушић

Недавно сам, по препоруци наставнице српског језика, одгледала једну позоришну представу. Тренутна ситуација ми не дозвољава да је погледам уживо у позоришту, али сам је лако пронашла на интернету. Могу вам рећи да ми се представа веома допала. „Сумњиво лице“ је драма Бранислава Нушића, спада у комедију нарави, што значи да показује и исмева мане и наопака схватања једне генерације и једног доба. Циљ књижевног дела, али и представе јесте да нам укаже на штетност оваквих појава и овакве нарави, и да нас на неки начин морално уздигне. Ликове из дела тумаче професионални глумци. У главним улогама су Саша Торлаковић као Јеротије, Биљана Кескеновић као Анђа и Ивана Јовановић као Марица. Прича, и сама порука представе, је добра и занимљива. Глумци су се, углавном, придржавали текста, али наравно било је и импровизације глумаца, што представу чини реалистичнијом а уједно и интересантнијом. Што се сценографије тиче, дочарано је време и место одвијања целе приче. Исто тако, костими, шминка и сам одабир глумаца стварају утисак да се то стварно дешава у овом тренутку. Представа је веома занимљива и смешна. То најбоље показује сцена у којој Јеротије схвата да је заправо ухватио погрешно сумњиво лице, и то свог будућег зета, момка његове ћерке Марице. Кроз целу представу се исмева власт и људи који њом управљају, као и њихови непромишљени поступци који их чине комичним. Сваком препоручујем да издвоји мало свог времена и погледа ову заиста веома занимљиву комедију.

Анђелија Богосављевић 8-3

«Госпођа министарка», Бранислав Нушић

Живкин муж Сима постаје министар а она покушава да се преко ноћи из једне обичне и помало припросте жене преобрази у отмену госпођу министарку. Како би то остварила, чини прегршт лудости почевши од идеје да преуда своју кћер за конзула Никарагве. Да би постала отмена мора да има љубавника, да игра бриџ, да пуши, да говори стране језике... Заводи нови ред у кући, приморава мужа да испуњава све њене хирове. Својим сплеткама она проузрокује разне породичне скандале, па њен муж бива приморан да оставку иако је био поштен човек. Свака сцена је комична, оставља снажан утисак на гледаоце који увек громогласно аплаудирају. Без ове представе не може се замислити репертоар скоро ни једног позоришта у Србији. Ово дело је доживело и неколико екранизација од којих је можда најбоља она са Миленом Дравић у главној улози.

Ива Миленковић, 7/4

«Избирачица», Коста Трифковић

Насмејала сам се уз Малчику која је мислила да је увек у центру пажње и да се свет врти око ње. Њој су се удварали најбољи момци које је она одбијала. На крају је морала да се уда за онога кога све време исмева. Писац је овде описао како пролазе у животу људи као што је Малчика. Они себе прецењују и желе превише, а од свега на крају мало добију. У представи има хумора, али нас она упућује и на једну врло важну поруку: да ће сва лоша дела пре или касније да нам се врате и да људе не треба процењивати пре времена. „Избирач наиђе на отирач“.

Марта Станковић, 7/4

Нешто ћу вам рећи о љубави

Шта је то љубав? Како је препознајемо? Многи људи би на ово питање одговорили: „Ја волим своју сродну душу.“ Или: „Љубав је оно што осећамо према родитељима.“ Не би погрешили. Одговорите ми и ви, шта је за вас љубав, кога волите? Вероватно бисте рекли да волите родитеље или друштво, можда чак и неку посебну особу у свом животу, али сто посто не бисте рекли да волите себе. Зато ћу ја да вам кажем како волим себе...

Многи млади људи налазе „неправилности“ на свом телу, кад имају петнаест година. Рецимо, не воле свој стомак. Ипак, ја баш волим . На њему су спавали моји пси и мачка када су били мали, у њега је одлазила сва моја омиљена храна, он чува све друге делове мог тела, како би остали на окупу. Многи људи не воле своје ноге. Моје ноге су ме одвеле до свих најлепших места на свету, играле, скакале. Нека деце и одрасли мрзе своје руке, а ја никада нисам знала зашто. Моје руке су мазиле животиње. Да их немам, никада не бих могла да загрим некога, или да држим нечију руку у својој. Такође, доста тинејџера каже да су ружни, али њихов „велики нос“ је помиришао толико цвећа, њихове „ситне очи“ виделе толико невероватних приказа. Најомраженија ствар код сваког човека су његови ожиљци. Моји ожиљци су најлепша ствар на мом телу, обележје које прича моју причу. Рецимо, ожиљци на мом лицу причају како сам била безбрижно дете, како, иако сам падала на главу, и даље сам била најбржа на свету на мојим омиљеним ролерима; они на коленима- јер сам падала и проводила све време напољу, са друштвом. Најупадљивија линија на руци ће свима показати да, иако ме пас ујео, ја и даље имам још десет паса у кући, који својим малим канцама, мојим ногама додају још више прича. Чињеница да сам гласна у друштву значи само то колико ја то исто друштво волим, и колико се слободно осећам са њима. Највише, али баш највише, поштујем, ценим и волим људе који имају ожиљке из своје борбе. Борбе са самим собом. Ти људи су преживели најтежу битку на свету, од почетка човечанства до сада. Зато, када видите особу са руком или рукама прекривеним „борилачким“ ожиљцима, загрлите је чврсто и дуго.

То је само неколико разлога зашто ја волим све своје „неправилности“, као што би требало да и ви волите своје. Будите захвални на њима, јер неки људи немају могућност да имају „велики“ стомак - јер не једу, или немају могућност да кажу нешто о својим „манама“, или да кажу било шта. Према томе, волите и себе, а и друге људе.

Александра Петровић 8-2

Препоручујемо књиге

"Прича о Јангу"

Ову књигу је написао Урош Петровић, популарни савремени писац за децу и младе, иако га и одрасли све више читају. Рођен је 1967. године и поред писања бави се и илустрацијом и фотографијом, пише романе фантастике, романе у загонеткама. Његове књиге су објављиване у Италији, Мађарској, Грчкој, Румунији, Словенији... Његова најпознатија дела су "Деца Бестрагије", "Караван чудеса", "Пети лептир" по коме је снимљен први 3Д филм у Србији. Урош је члан Менсе чији је председник био од 2008 до 2013. Учествовао је и у састављању питања за квизове.

Ово је роман испричан у првом лицу, од стране Уроша Петровића, о томе како је самом себи испунио жељу да чува пса, и на тај начин проживео једно дивно пријатељство. Урош је и поред Јанга научио све о псима, почео успешно да се бави фотографијом, пропутовао је целу Југославију, написао први роман о човеку и псу. Поред свега тога, научио је како да буде бољи човек. Јанг је проживео 13 година. Сахрањен је испред викендице на Космају, али и данас живи у сећањима свог власника и најбољег пријатеља Уроша.

- Јанг – Француски булдог, игром случаја први у Југославији. Дошао је као остварење велике жеље писца Уроша Петровића да чува баш ту расу пса. Име је добио по појму кинеске философије која осликава доброту, беле је боје и потстиче племенитост. Баш такав је био и Јанг - бео, низак, увек са којим килограмом вишка, изазивао је чуђење и радозналост људи, и заиста је "из неких углова лично на мутирано вијетнамско свињче са опако накалемљеним ушима шишмиша".

Јанг је стекао популарност међу женама булдога, када се прославила и његова слика како спава испред викендице. Што се његовог карактера тиче, био је "умерено хировит пас", што је за његовог власника значило "да је луд ко пушка".

- Урош Петровић – наратор, власник пса, како каже, често је пунио мозак непотребним чињеницама. На пример "када је дан мрмота, или колико мозгова има пијавица", а неке основне, као на пример која му је крвна група, никада није знао.

Катарина Ракић 6-2

Холи Смејл је ауторка серије романа „Штреберка“. Холи се бавила манекенством. Када је дипломирала на Одсеку за енглеску књижевност и завршила мастер студије из шекспирологије, одлучила је да престане да се бави манекенством и посвети писању. Њен роман првенац „Штреберка“ био је најпродаваније дело за тинејџере у Британији 2013. године. Добила је многобројна признања за најсмешнију књигу.

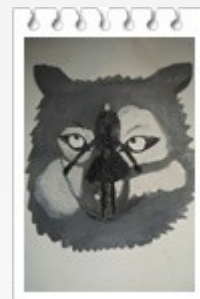
Главна јунакиња се зове Харијет Манерс. Она је мислила да је име добила по првој жени пилота која је прелетела Ламанш и да је њена мајка одабрала то име зато што је оно оличење слободе и храбрости. Били су то добри разлози да прихвати име које је старо и њој ружно. Проблеми са којима се сусреће главна јунакиња слични су проблемима које свака млада особа има током одрастања. Њени проблеми су налик нашим: вршњачко насиље, маћеха, успех у школи, свађа са најбољим другарицама, путовање са краја на крај света, модне писте, улепшавање, шминкање... Она зна много више него остали њени вршњаци. Она не описује само ситуације у којима је блистала и била најбоља већ и њене грешке због којих се кајала, а ми учимо на њеним грешкама.

Мени се Холине књиге много свиђају и препоручујем свим тинејџерима да прочитају бар једно њено дело. Док будете читали, нећете само научити доста ствари, већ ћете се пуно, пуно смејати!

Лена Секулић 7/1

Препоручила бих својим другарима роман Кели Бархил "Девојчица која се напила месечине". Изузетно узбудљив роман, са пуно авантура, који вас маме да га читате без престанка! За другаре који воле авантуре, готово сам сигурна да ћете га прочитати у једном даху! Нећете се покајати сигурно, напротив уживаћете!

Лена Петровић IV-2

Књигу „Ја сам Акико“, написао је писац из Лесковца, Стефан Тићми. Ради се о девојчици Акико која има сасвим другачији поглед на свет. Потпуно се разликује од својих вршњака.. Једнога дана, када је имала час ликовне културе тема је била чари зиме. Сви њени другари су цртали три круга један велики, један средњи и један мали. То је представљало снешка. Она је исто цртала кругове али нису представљали снешка већ капе гледане одозго. Када је дошао ред на њу да покаже шта је нацртала она је свој цртеж ставила на поди и попела се на столицу узела чист папир и кренула да га цепа и баца на под. Учитељица је упитала шта то ради а она је рекла да је то снег који пада на зимске капе. Учитељица јој је рекла да седне. Мислила је да је добила јединицу. Али она не прави разлику између јединице, тројке и петице. Она је Акико нема године.

Маша Стојановић 4-2

Мрачне тајне Гинкове древне катакомбе, тајна јама се стотину јама, тајних речи, мрачна улице, Урош Петровић тајна подземних љубимаца, мац Секача.

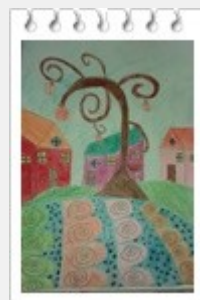
У овој књизи говори се о зеленокосој девојчици Марти која је успела да реши све три загонетке професора Шизлапа и продре у мрачан ходник пун мистерија и загонетки.

Једног дана ова девојчица је решила да опроба у решавању три нерешиве загонетке. Пуно је истраживала и уплашено ушла кроз масивна врата тајанствене куће. Без проблема је решила загонетке и исхитрено, без професоровог упозорења, ушла у мрачан и језив ходник, готово без краја. У тој авантури сусрела се са скитницом, који ју је кроз ту авантуру и спровео. Сусрела се са су: мрачна тајна шеснаест лобања

Петра Младеновић 6-2

Књигу „Загонетна потрага“, написао је Урош Петровић. Ради се о једној пустошовини дечака Лантана. Његови родитељи су га пријавили у дом за домишљату децу „Луди шеширчија, Мартовски Зека и пајац Алфред Кики“. Да би добио место у дому за домишљату децу морао је да крене у загонетну потрагу. У загонетној потрази одговарах на загонетке и тако откривах даљу путању. Оно двоје које буду победници добиће место у дому. Али, ту се нашао Лантан који је предложио господину Топалку лично да да још три уписнице јер је Лантан схватио због чега се дом тако зове. Звао се тако, јер су то неки омиљени ликови из детињства господина Топалка. Луди шеширчија је из Алисе у земљи чуда, Мартовски Зека и пајац Алфред су његове омиљене плишане играчке. А пајацу Алфреду је испало око и господин Топалко га никад више нашао. Док је Лантан био у потрази пронашао је око и дао га је господину Топалку, а за узврат је тражио да сва деца која су учествовала у потрази добију уписнице за дом. Господин Топалко се сложио и сви су добили уписнице за дом.

БИБЛИОТЕКА У СПОМЕНАРУ МОГ ДЕТИЊСТВА

Најбоља је наша библиотека

Од књиге нема бољег лека.

Она је нама као мама,

Сво своје благо подели са
нама.

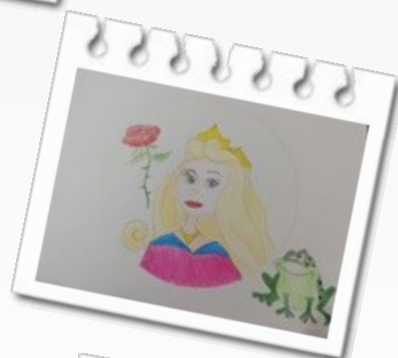
У њој су књиге разне,
да нам главе не буду празне.

А ту су и библиотекарке две,

Марија и Сашка, стварно су
најбоље.

Маша Стојановић 4-2

*Награђена песма на
конкурсу Народне
библиотеке «Стеван
Сремац»*

БИБЛИОТЕКА У СПОМЕНАРУ МОГ ДЕТИЊСТВА

Постоје приче неке
чему служе библиотеке.
Читање књига мрзи неке,
па им се на језику појављују флексе!

Када неку књигу желим
тада уђем у библиотеку,
цео дан се веселим,
осетим радост неку.

Ако уђете у библиотеку,
узмите жељену књигу,
заузмите столицу меку
и заборавите сваку бригу.

У сећању ми је прелеп дан
када сам књигом био очаран.
Библиотека није обична соба,
посећиваћу је до гроба.

Вук Златковић 8-3

*Награђена песма на конкурсу Народне библиотеке
«Стеван Сремац»*

Савети психолога и педагога

Тестирање деце пред полазак у први разред основне школе

Тестирање деце за упис у први разред део је процедуре приликом уписа у основну школу. Састоји се од разговора са школским психологом или педагогом, који имају задатак да процене дететову зрелост, односно, да ли је дете спремно да крене у школу или није.

Како би проценили да ли је дете спремно за полазак у први разред, психолог или педагог спроводе тестирање, чији је циљ да се испита социјална, емоционална и когнитивна зрелост детета.

Социјална зрелост

Колико је дете спремно на одређени начин понашања који се подразумева у школи?

Веома је важно проценити да ли је дете спремно да ступа у контакте са непознатим људима и да са њима проводи одређено време. Поред тога, важно је предвидети да ли је дете способно да продубљује познанства и стиче пријатељства са својим вршњацима, али и да ли може да буде довољно дисциплиновано за време трајања наставе или, да ли може да одгледа представу или дечији филм до краја. Такође, социјална зрелост детета јесте део **васпитања** па је важно да дете има усвојену навику да се културно јави, да каже „изволите“, „хвала“, „молим“ и слично.

Емоционална зрелост

Колико је дете самостално, односно колико је спремно да буде одвојено од породице како би похађало наставу?

Емотивна зрелост детета најчешће се повезује са тим – колико је одрасло и колико је спремно на то да има обавезе. На то утиче **васпитање**, а највише период **од годину дана пред упис у први разред**. Тада би родитељи могли полако да уведу децу у „свет одраслих и одговорних људи“, тако што ће им давати мање обавезе, као што су: спремање свог кревета, самостално облачење и обување, умивање, прање зуба и слично.

Когнитивна тј. интелектуална зрелост

Да ли је дете у могућност да стекне нова знања и на који начин?

Када деца буду у узрасту када би требало да крену у школу, они морају достићи одређени интелектуални ниво. То не значи да би требало да већ „све знају“, него је битно да се процени на који начин запажају околину, како говоре, да ли им је развијена машта, шта их интересује и на који начин размишљају, односно да ли имају способност логичког резоновања.

Когнитивна зрелост детета може се проверити и кроз игру, тако што ће психолог или педагог почети игру на пример – „шта је веће, а шта је мање“ где дете има задатак да каже шта је од понуђених предмета веће, а шта мање и томе слично.

Психолог школе
Маја Рудић

КАКО ТРЕБА УЧИТИ

Да ли учиш правилно и добро?
Ако желиш да што више научиш и да то стечено знање задржиш што дуже, придржавај се следећих ПРАВИЛА:

- Пре учења обавезно проветри просторију, дим, испарења, недостатак кисеоника утичу да се брзо умориш
- Температура просторије треба да буде између 18 и 20 степена
- Сваки човек има период када се осећа најсвежијим. Зато сам одреди који је то део дана, по правилу за учење је најбоља дневна светлост али то може бити и светлост стоне лампе
- Пре учења припреми сав потребан материјал
- Учи увек на истом месту, у истој просторији, у исто време
- Мораш бити концентрисан на учење, због тога пре него што почнеш да учиш, размишљај о томе
- Избегавај све што ти одвраћа пажњу. За време учења потребна је потпуна тишина.
- На столу нека буду само књиге, свеске и потребан материјал
- Немој бити окренут прозору или вратима где пролазе људи, јер то одвраћа пажњу
- Треба учити на обичној столици, учење у фотељи или лежећем положају изазива дремеж
- Учи са жељом и намером да научиш одговарајућу материју, зато направи себи план рада за сваки дан и сат
- Изабери континуитет у учењу, не кампањски и брзо већ свакодневно. Боље је учити пет дана по један час, неко један дан пет часова
- Примени активно учење, оно изгледа овако: Тело је усправно, концентрација је максимална. Прво прочитај лекцију са разумевањем, онда потражи смисао написаног, постави себи питање за размишљање. Приликом следећег читања одвоји битно од небитног, најважније делове лекције подвучи оловком или направи белешке. Покушај да поновиш садржај по сећању, без гледања у књигу преслишавај се
- Понови лекцију још пар пута и преслишавај се наглас
- Запамти: Читај увек у себи а преслишавај се на глас. Гласно читање је лоша навика, спорије учиш а више се замараш

Педагог Драгана Стевановић

Требало би да знамо...

7 ПРАВИЛА ЧЕТОВАЊА И СМС ДОПИСИВАЊА

1. Никада немојте непознатим људима путем интернета или мобилног давати податке о себи, својој породици и пријатељима, не откривајте им своје презиме ни адресу, немојте рећи у коју школу идете, јер не можете знати какве су им намере. Важно је да им не шаљете своје фотографије, слике породице или пријатеља јер се оне могу на разне начине злоупотребити.
2. Имајте на уму да "непознати" са којима се дописујете и који се представљају као дечко од 15 година, може заправо бити мушкарац од 50 година и слати вам личне податке о себи, као и туђе фотографије.
3. Ако вам неко шаље узнемиравачке, претеће поруке, свакога то реците родитељима. Нисте ви криви због тога што вам прете и вређају вас. Затражите помоћ од родитеља па чак и код милиције да сте нешто учинили недопуштено.
4. Немојте избрисати са мобилног податке или фотографије које вам је неко послао јер ће помоћу њих полиција лакше наћи особу која вам прети.
5. Не примајте поклоне у виду допуне за мобилни, јер ће непознати сигурно тражити нешто за узврат од вас.
6. У дописивању мобилним или интернетом немојте писати ништа чега бисте се касније стидели ако то прочитају ваши пријатељи у школи или у комшилици, не шаљите фотографије које не бисте желели показати другима. Све што пошаљете злонамерна особа може да искористи против вас, да вас уцелује уз претење да ће то објавити на интернету, на улазу у вашу школу или зграду где станујете.
7. Немојте никад на састанак ићи сами са особом коју сте упознали путем интернета или мобилног. Ако та особа инсистира да дођете без пратње, немојте ићи на такав састанак.

Лука Анђелковић 6-3
Неда Гигић 6-3
Сашка Николић 6-3
Софија Матејевић 6-2

Да ли сте знали?

„Вечне муње Венецуеле“

Читала сам доста о такозваним „вечитим муњама Венецуеле“. Прича се да на западу Венецуеле, на месту где се река Кататумбо улива у језеро Маракаибо, сваке ноћи севају муње. Нико до данас није утврдио зашто се то дешава и то је још увек мистерија. Године 2015. овај феномен је ушао у Гинисову књигу рекорда због највећег броја муња по километру квадратном.

Сви знамо да муње настају у време олујних периода. Муња је заправо огромна електрична варница која настаје између наелектрисаних облака и земље или између два облака. Муња иде, тј. креће се према телима која добро проводе електрицитет. Сада се поставља питање – да ли је могуће да река Кататумбо има највећи електрицитет, тј. добро проводи и да ли је последица тога појава „вечитих муња Венецуеле“?

Марта Прокић 8-4

Количина меда која стане у две кашичице, довољна је пчели да прелети цео свет.

Један десетогодишњак је своју уштеђевину потрошио на бицикл, који је поклатио човеку који сваки дан пешачи до посла, сатима.

Истраживања су показала да деца која одрастају у додиру са природом показују мање знакове агресије.

Пас је једино живо биће на свету које вас воли више од себе.

Тинејџери боље уче када их родитељи награђују, него када их кажњавају.

Један Јапанац је 2009. године пронашао детелину са 56 листова.

Просечна жена се дневно насмеје 62 пута, док се мушкарац насмеје само 8 пута.

Када постанете блиски са неким, обично чујете глас те особе док читате њихову поруку.

С непуних осам година, Лоран Симон постао је студент три престижна универзитета у Холандији, Белгији и Немачкој. Тиме је стекао титулу најпаметнијег детета у Европи.

Вук Златковић 8-3

Погоди

Шта се највише користи када је разбијено?

(јаје)

Живим без ваздуха, никад нисам жедна али увек пијем. Шта сам ја?

(риба)

Што више узимаиш од мене, то сам већа. Шта сам ја?

(рупа)

Имам четири прста и палац, али нисам рука. Шта сам ја?

(рукавица)

Оливера Пауновић 5-4

Спомен-парк Бубањ

Спомен-парк Бубањ представља спомен-комплекс, саграђен у знак сећања на стрељане грађане Ниша и јужне Србије у Другом светском рату. Спомен-парк Бубањ је као аутентично место масовног фашистичког терора, стављен под заштиту државе у мају 1973. године.

Немачки фашисти су га претворили у стратиште на које су камионима даноноћно доводили из логора затворенике. Од фебруара 1942. до септембра 1944. године убијено је око 10 000 логораша и затвореника. На овом месту стрељане су група за групом родољуба са југа Србије. Читав терен Бубња испресецан је рововима у којима су закопаване стрељане жртве. Пред повлачење Немаца, заробљени Италијани су откопавали ровове и палили лешеве, како би се уништио сваки траг учињеног зверства.

Највећи чин храбрости и пркоса логораша према непријатељу исказан је на самом Бубњу за време једног од многобројних стрељања.

Непознати осуђеник је пред плотун стиснуо песницу, подигао је у небо и поздравио слободу која ће доћи. Тај детаљ је инспирисао вајара Ивана Саболића да изради споменик у виду три песнице, који се и данас може видети на спомен -обележју Бубањ.

Данас на Бубњу доминирају три песнице.

Свака од три песнице је различите величине и оне представљају симбол мушке, женске и деље руке које пркосе непријатељу због тога што су стрељане и читаве породице.

Управо, по тим херојима наша школа поносно носи име.

175 Monument

モニュメント

GORISEK Milan (M Age 11)
Serbia

ゴリシク ミラン (男・11歳)
セルビア

*На међународном такмичењу,
"Светско такмичење у децијем
сликарству" у Јапану (Токио), награђен
је рад нашег ученика Милана Горишека,
ученика одељења 5/3. Од укупно 18 593
пристигла рада Миланов рад је
објављен у каталогу изабраних радова.*

Ђаче

Кад септембар први дође,
вредно ђаче у школу пође.
Школа му је друга кућа,
од сванућа до смркнућа!

Књиге спрема, вредно учи,
у школи га баш ништа не мучи.
Воли ђаче и одморе кратке
јер на њима не решава задатке.

Одељење његово је,
породица друга.
Ту се слави радост
и тугује туга!

Лена Петровић 4-2

Дечија права

За нас ђаче
радост је права,
имати наша,
дечија права.

Право на радост,
право на срећу,
право да кажемо
„не могу“ и „нећу“.

Право да учимо
и стичемо нова знања,
право да растемо
и да свако од нас сања.

И ако понекад
наше понашање сумњу ствара,
бићемо велики људи
јер за то имамо дара.

Леонора Тасић 5-4

Дечија права

Од како је Сунца и Земље,
од како је века и света,
не би било човека,
да није било детета.

Зато ми, будући људи,
желимо наша права.
И ти уз нас буди,
јер наша је жеља мала.

Благои осмех на лицу
што седи преко пута,
јер наше дечије очи
не желе лица љута.

Ваздуха чистог за плућа наша,
безбедан пут од куће до школе
за бистре реке и мир у свету
ваша вас деца моле.

Право на срећу, право на знање,
за постељу топлу кад нам се спава,
право да испољимо негодовање
и обавезу да поштујемо туђа права.
Борис Тасић 7-5

Школа без ђака

Школско звонце сада не звони,
сви су у кући, пркосе корони.

Не смеју деца да се друже,
па се због тога много растуже.

У школи сада тужно све је,
нико се више тамо не смеје.

Школа ће ипак да се стрпи,
да се ђаци врате клупи.

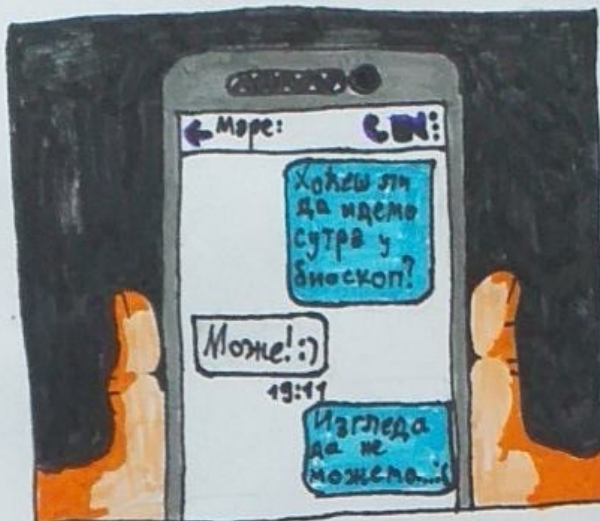
Ал' ето среће и ето чари,
мало су се поправиле ствари.

Опет ће ходници да жуборе
и дечје песме да се оре.

Наставници наши, чекајте нас ви,
у септембру по знање долазимо
ми!

Лука Стаменковић, 5-2

1. Дан...

28. Дан...

54. Дан...

